

Egy hangszer voltam...

Egy hangszer voltam az Isten kezében,
Ki játszott rajtam néhány dallamot,
Ábrándjait a boldog szenvedésnek,
Azután összetört és elhagyott.
Most az enyészet kezében vagyok
De fölöttem égnek a csillagok.

Móra Ferencnek

Mint akit a sors ittfelejtett,
Úgy járom én a furcsa kertet,
Amely életnek hívatik,
Keresek benne valakit,
Aki szemének bársonyával
És hangja meleg aranyával
Mint rég, megint elandalít.

Mi nem búcsúztunk el soha,
Két meghitt, régi cimbora,
Ki együtt harcolt, álmodott,
Kiket, mint minden álmodót,
Sokszor fölébresztett az élet,
Mikor vetésük semmivé lett.

De valahol, túl földi gondon,
Van egy sarok, hol meghúzódom
S megint találkozom veled.
S ha mosolyogva kérdezed,
Mi újság? Én azt felelem:
A nap alatt nincs semmitem.

Mint a szivarod füstje, tűnik
Az élet és mint a betűid,
Oly rejtelmesek útjai,
Míg újra látunk valakit,
Aki szemének bársonyával
És hangja meleg aranyával
Mint rég, megint elandalít.

Temetés

Aranyosan és feketén dökög
Szent Mihály lova őszi fák között.

Az emberek megnézik csendesen,
Ki az, akinek útja végtelen?

És tovább mennek, mert az élet int,
Majd egyszer ők is jönnek erre mind.

Majd egyszer, ó, de addig áll a harc
És vár a győzelem, vagy a kudarc.

Majd egyszer, ó, de addig nem lehet
Sokat időzni a halál felett.

Menni, sietni és rohanni kell,
Versenyt röpi a többivel.

Csak egy gyerek s egy költő, két gyerek
Bámulja még tovább a szekeret.

A költő lelkében egy húr remeg
És rajta egyszerre fölzengenek

A végtelenség és a semmiség.
A gyermek is fölsóhajt: Ó, mi szép!

Béke

Ó mennyi csönd van némely alkonyatban,
Mennyi derű és mennyi nyugalom,
A felhők úgy pihennek a magasban,
Mint a bárányok a domboldalon.

Szelíd békesség árad a világra,
Meghalt a harc, a lárma, a panasz,
Kinyílik a búcsú halvány virága,
A nap végső csókjából fakad az.

Az ember nézi az alkonyt, szívében
Szeretne ő is békét és derűt,
És várja, hogy az éj jöjjön sötéten,
Mint gyásza, melyben oly rég elmerült.

E nagy, mély csönd szent közönyében érzi,
Mily idegen már tőle a világ
És a halálra gondol, mely kitépi
Lelkéből vérző gondjai nyilát.

Váci szeptember 1899

A klastromablakból kinéz az ősze
Egy égőszemű kispap. A Naszály
Búsan pipál, az esti félhomály
Ölén levelek hullanak csörögve.

Az asztalon a Szentek Élete,
Fametszetekkel, mély csend a szobában,
A szél künn az elmúlást intonálja,
Az udvaron sétál egy remete.

Szüretre érnek a szőlőhegyek,
Halálpillék a fészületre szállnak,
Az égi nyájak nyirkos gyapja kondor.

A kispap lelke messze ögyeleg,
Várják pásztortüzes tiszai tájak
És ő egy halk Verlaine-versre gondol.

Nietzsche

Mindig magányosabb lett
És mindig vakmerőbb,
Míg végül sírva térdelt
A győztes sors előtt.

És hallgatott az éjben,
Mely körülvette őt,
Míg mosolyogva állt meg
Az elmúlás előtt.

Zászlók

A múzeumban vannak régi zászlók,
Csukott szárnyakkal némán alszanak,
Fakult a színük és foszlott a selymük,
Törött a rúdjuk, fölírásuk elnyűtt
És meggörnyedtek az idő alatt.

Az emberek közömbösen haladnak
Mellettük és por lepi őket el,
Vígán lobogtak győzelmes rohamra,
Vesztett csatában hullottak halomra?
Sok tépett zászló erre sem felel.

Mindegy nekik. Kopott ereklye lettek,
Ma más zászlók pompáznak, lengenek.
Az élet mindig új harcokra indul,
Míg mindenféle diadalmain túl
Az örök béke zászlaja lebeg.

Mikes

Erdélyt siratta és az égre gondolt,
Nyájás panaszt, jámbor vigaszt koholt,
Nagy fejedelme már régen halott volt
És gúnyája és kedve is kopott.

Mint rege rémlett már a tünt dicsőség,
Kuruc harcok rézdobja hallgatott,
Tárogatóknak fája eltörött rég,
Rög és virág lett a sok hős halott!

Ő írt magának éjnek évadán,
Gubbasztott híven csöndes bánatán,
A mulandóság ült szemben vele.

S míg egyre-másra gyűlt a levele,
Erdélyt siratta és az égre gondolt,
A halottak közt maga is halott volt.

Ifjúság

Az elsüllyedt Atlantiszt keresem,
Mely álmaimban harangoz nekem.

A régi várost és a régi dalt,
Mely ifjú daccal bűgött és rivallt.

A régi fényt, mely a lelkünkben volt
S mindent aranyba és ezüstbe vont.

Miénk volt akkor a kerek világ,
Utópiák és Óperenciák.

Vitorláinkat a jövő szele
Ragadta vígan a holnap fele.

Szép volt a bánat és jó volt a harc,
De hol vagy már és vélem mit akarsz?

Hisz ködbe vesztek arcok és tusák,
Ó, elsüllyedt Atlantisz, ifjuság?

A bölc

Nyugalmas, tiszta szemmel nézni mindig
A háborgó és mulandó világot,
Az örök törvényt betartani sírig,
Spinóza, ez volt a te hivatásod.

Boldog bölc, kinek állandó szerelme
A gondolat, kiben ott él az Isten,
Téged nem rendített jó, bal szerencse,
Te tudtad, hogy a vándorutad itt lenn

Örök körökbe tart és mint a gyémánt
A porban, egyszer fölragyog a lélek
És kiszabadul majd a gondolat.

Boldog bölc, eltűnődve nézek én rád,
Ki úgy díszítéd föl magányodat,
Hogy gazdagabb volt, mint ott künn az élet.

Kazinczy

A szent előd ő, a fenkölt magyarság
Apostola, ki tömlöc éjjelén,
Mint hálóját a pók, szövö a nagyság
Ábrándjait s éltette hó remény.

Hét esztendő váltotta sorra egymást
S ő bizton hitte a föltámadást,
A szép és új igékre lelkesen várt,
Mint az, ki a megnyílt egekbe lát.

Mert porkolábja a boldog vigasz volt,
Hogy majd a nemzet szebb lesz és dicsőbb,
Hogy kopogtatnak az újult idők.

Mert kilátása a gazdag tavasz volt,
Hol is a honi nyelv ezer virága
Pompázva tárja ékeit világra.

Mint az alvajáró

Minden örömben volt valami fájó,
Minden bánatomban volt valami édes,
Mint az alvajáró,
Mindig közel voltam holmi meredélyhez.

Életemben mindig volt valami álom,
S a halálközelség borzongatta lelkem,
Mint az alvajáró,
Mindig az elmúlás peremére mentem.

Venit summa dies...

Eljön mindenkinek a pillanat,
Mikor egészen egyedül marad,
Mikor mellette senki, semmi más
És nem segít se átok, sem sirás.

Az élet távol, a halál közel,
Bűnt, balgaságot semmi sem főd el,
Mikor az ember az Írás szerint
Mégmértetik és megítéltetik.

Eltűnnek a boldog káprázatok,
Minden, mi az életnek színt adott.
Kialszik a remények csillaga
S a lélek van a pusztában maga.

A jövő vetése

A jeltelen sírokra gondolok,
Miken halottak estéjén se ég mécs
És nincsen koszorú. A feledés
A földdel egyenlővé teszi őket.
Pedig alattuk is ember pihen,
Ki élt és maga volt egész világ.
Most egy virág sem emlékszik reá.
Az egyik dicsőségről álmodott,
Boldogságról a másik, szerelemről
A harmadik. Felejtést kaptak ők.
De én az ő sírjukra gondolok
És felidézem őket. Mindenik
Hanton egy mécszet gyújtok s koszorúmat
Elhelyezem és békés álmokat
Kívánok mindenkinek. Legyenek
Egy boldogabb jövőnek földje ők,

Melyen a gyűlölség-bogáncs helyett
Jóságvirág nő s nem hiába éltek.

Októberi éj

Ezüstös kék lett az egész világ,
Halovány fénye, mint a köd, dereng,
Alvó kísértetek a kerti fák,
Haldokló hold virraszt a csönd felett.

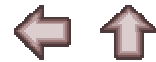
Mintha megállott volna az idő,
Tán Csipkerózsza kertje ez,
A hallgatás már szinte rémitő.
Tán álmodom vagy ez csak mese lesz?

Elnémultak a szükölő kutyák
És nem szólnak a harsány kakasok,
Nem jár egy ember és nem mozdul ág
És alszik hálójában is a pók.

Oly gyönyörű ez és félelmetes,
Egy hangot kérek tőled, ó világ,
Már azt hiszem, a végítéletes
Angyal próbálja majd a trombitát

Szavak

Szavak, csodálatos szavak,
Békítanak, lázítanak.

Eldöntenek egy életet.
Följárnak, mint a kísértetek.

Szárnyalnak, mint a gondolat.
Görnyedve hordnak gondokat.

Világokat jelentenek.
Meghaltál, ha már nincsenek.

Dalolnak és dadognak ők.
Gügyögnek, mint a szeretők.

Ölnek és feltámasztanak.
Szavak, csodálatos szavak.

Augustus

Mikor a messze kis falucska
Jászlában a barmok között
Az égi gyermek megszületett
S az angyalok víg szózatát
Hallották jámbor pásztorok,
Augustus császár mit csinált?
Talán az Állam dolgait
Beszélte meg szolgáljaival
Vagy egy vergiliusi vers
Szépségein csodálkozott,
Talán aludt és álmodott, vagy
Álmából éppen fölriadt
És boldogan gondolta, hogy most
Egész világon béke van
És megnézve a homokórát
Nyugodtan fordult fal fele.

Sors

Sors, nem vitázom én
Veled, hiszen hiába,
Megyek, szegény legény
Az éjszakába.

Köszönöm a napot,
Az álmot és a kedvet
És minden bánatot
Elfelejtetek.

Kaptam sok szépet és
Valamit én is adtam,
Megyek, szegény legény,
Egymagamban.

A szobor

Mint ércbe öntött örökkévalóság
Uralkodik a tér, idő felett,
Míg útjukat a semmiségbe róják
Az eljövő s eltűnő emberek.

Alatta háborúk és forradalmak
Tombolnak és csitulnak, ő marad,

Az ellenségnek és a hatalomnak
Ő nem hajol meg, áll az ég alatt.

Galambok szállanak vállára néha,
Vagy rárepül a keselyű, a héjja,
Ő egykedvű, nyugodt és mozdulatlan.

Napfény csókolja és vihar veri,
Diadal és bukás mindegy neki,
Mert ő az eszme és ő halhatatlan!

Michelangelo

Töprengett, ősz szakállát tépte, várta
Az órát, melyben majd életre kel
A gondolat, mit hordozott magában,
Ez a nehéz és görnyesztő teher.

Mindig elégedetlen volt a művel,
Mely elmaradt nagy álmai mögött,
A szépség sokszor zordon ködbe tűnt el,
Az álom, amit ébren üldözött.

A kétségben, vénségben, bús dühében
Az urbinói ifjú járt eszében,
Ki játszva és dúdolván alkotott.

Ő látta Rafaelt, a boldogot,
Ki régen elment és mégis nyomában
Ma is derűs és békés ragyogás van.

Régi nyári éj

Fekete jegenyék között
Pirosan kelt a nyári hold,
A táj bársonyba öltözött,
A Tisza csöndben szundított.

Majd, mint az ezüst, fényleni
Kezdett a boglyák bús sora.
Az egész földre ráborult
A ragyogó éj mámora.

Szikráztak fenn a csillagok
És lenn a rőt pásztortüzek:

Az ég és föld szerelmesen
Egymásnak titkokat üzent.

Zsolozsma

Máriát dicsérik a hívek,
A kis templomból szól az ének,
Mária, a mi menedékünk,
Szárnyal a könyörgés az égnek.

Keresztényeknek segítsége,
Szomorúak vigasztalója.
S mintha az édesanyám hangja
A többi közül kizokogna.

Gyermektemető

Az aranynapban zöld rácsok mögött
Az apró halmokon százszín virágok,
Élt három évet, egy napot, ötöt,
Ezt hirdetik a bádog fölirások.

Itt csupa apró szentek alszanak,
E csöndes és virágos óvodában,
E liliomok és rózsák alatt
A fiatal és mosolygó halál van.

A dombokra galambok szállanak,
A rácsok hívogatón intenek
És egy öreg szomorúfűz alatt
Vidám bújócskát játszik két gyerek.

Harangjáték

A pillanat,
Mint temetőben a gyík, úgy szalad.

A percek,
Mint sivatagban a homok, peregnek.

Az órák,
Mint vándorok, az útat egyre rójják.

A napok
Mennek, mint körmenetben a papok.

Az élet
Elmúlik, mint felhői a nagy égnek.

Az örökkévalóság
Hullatja szirmait, miként a rózsák.

De gyakran
Ott van a tovatűnő pillanatban.

És mégis...

Ó, mint repül az ember,
Ikarusz óta megnőtt a szárnya,
Lenéz bízó szemekkel
Világrészekre és az óceánra.

Eltörpül a magasság
És elenyésznek mind a messzeségek,
Az ember diadalmát
Harsogják győztes szárnyakon a gépek.

Köszöntelek, ti bátrak,
Ti boldogok, kik az egekbe törnek,
Kik vígan nekivágnak
Ős rejtelemnek és titkos jövőnek.

Sírok fölött kerengve
Az elmúlás szelében szép az élet,
Ezt hirdeti elesve
Egy repülő, aki örvénybe tévedt.

Zene

Az ember, amíg fiatal, erős,
Úgy véli, hogy egész nagy zenekar
Van a szívében, kürtök és dobok,
Hegedűk, hárfák, csellók, fuvolák
És mind az élet örömét, a szépség,
A jóság és igazság himnuszát
Ujjongják viharozva és vidáman.
Nem veszi észre, hogy a jó zenészek
Lassacskán szépen elhallgatnak és
Elszöknek egyenkint egy más vidékre.

Nem veszi észre, hogy fekete posztó
Jön a dobokra és hogy elrekednek
A trombiták s a száguldó ütem
Mindegyre lassúbb. Mígnem egy napon
Magában áll az utolsó zenész
S tört hangszerén egy hang sír elhalón
Mintegy segítségért kiáltva égre,
Majd csak susog és elnémul örökre
A bánat.

Remeteség

A szakolcai dombokon
Fiatal voltam egykoron.
Oly édes volt a bánatom,
Hogy dallá csordult ajkamon.

Olyan egyedül éltem én,
Hogy egész világ volt enyém,
Egész világ szép temető
És benne álom, mese, nő.

Ha jött a téli alkonyat
S elmosta mind a dombokat,
Úgy borult árvasága rám,
Mint remetére a magány.

Emlék

Egy arc fölbukkan néha a homályból,
Hová eldugta őt a feledés,
Egy régi társnak arca, aki bátor
Tekintetével a lelkedbe néz.

Elhunyt napok és elfakult vidékek
Feléd ragyognak ismét hirtelen,
Fölzendül elnémult szavak zenéje
És lelkesen, lehangolt hangszeren

Ábrándjaid eljátssza újra multad,
Csak bánatod tesz rájuk hangfogót...
A feledés homályából kibukkan
Egy régi arc és feléd mosolyog.

Fák

Oly mozdulatlanul nyugodtak
A kerti fák az őszi fényben.
Talán a nyárról álmodoznak,
Csak egy levél hull néha szépen.

Az élet csöndje ez a béke,
A nyugalom e nagy tenyészet,
Örök erők szent szövédéke,
Lehullt levél én, elenyészek.

Avar leszek majd az avarban,
Míg fölöttem a fiatal fák
A lombjaikat diadallal
Az örök égnek fölmutatják.

Ének Bukosza Tanács Ignácról

Kecskeudás volt, vén, magyar szatír,
Felőle hét határban vert a hír.

Lagzin, toron csak fújta egyaránt,
Túlharsogta az életet, halált.

Betyárok, csárdák eltűntek tova,
Ő itt maradt s nem fáradt el soha.

A városba ment néha s a cigányt
Leintette: magának muzsikált.

Oly göggel nézett a kocsmába szét,
Mint egy Homér. Mögötte volt a nép,

A múlt, a puszták, egy magyar világ,
Ujjongva sírtak a melódiák.

Élet

Elnéztem sokszor a vásári zajban
A tarka körhintát, amint forog,
Legények, lányok milyen komoly arccal
Utaztak rajta, boldog vándorok.

Keservesen szólt a sípláda, ócska
Únt dallamot kavarva és kopott
A sok faló és ásított a gazda,
A hajtót fárasztotta a robot.

De a nép tódult és tartott a játék,
Csak mindig mások ültek a lovon
S ha jött az este s elterült az árnyék,

Sötéten és üresen állt a sátor,
Mint aki félve kérdezi magától,
Hová repült ujjongó mámorom.

